

In memoriam Csurka István

Szerettem, tiszteltem? Egyik se igazán jó szó ide.

Bírtam.

Örültem, ha megláttam. Bírtam a darabjait, élveztem a társaságát. Morogtam rá, de nem restelltem beismerni, hogy megint és megint és újfent igaza van, lett, bejött, amit előre jelzett. Azt mondják most, hogy meghalt: egész élete merő szerepváltás volt. Politikus, író, publicista? Soha egységesebb életmű, mert rend volt benne, a lelkében. Ezért lehetett támadhatatlan, noha mindig és minden irányból lőttek rá egész életében. Vagy visszalőttek. Oly mindegy. Írásai a *Magyar Fórumban* az új Magyarország történetének leghitelesebb krónikás darabjai. Azon tűnődöm most, halála hírére véve, hogy nem ő, ez a nagy magyar író volt-e az ezredforduló legokosabb embere a magyar politikai életben?

Alexa Károly

Csurka István

Idegen célok és magatartások elemzése

Soros György bejövetele

Meghívóm, **Eörsi István** is a pontos helyére manőverezte magát. 1992. október 29-én *Összefüggések* címen cikket írt ellenem a *Magyar Narancsban*. Ezt én most a *Tallózóból* idézem, amely azóta kimúlt. 92-ben azonban hetente jelent meg, összegyűjtve minden vidéken és a fővárosban, a rádióban és a tévében napvilágot látott nemzetellenes és akkor értelemszerűen Csurka-ellenes írást, jelképezve és növelve is azt az irratlan média-főlényt, amellyel a Bilderberg-oldal akkor rendelkezett. Természetesen megjelentették időnként a *Magyar Fórum* írásait is, avagy a védelmemben adott interjúkat is, mint például Lezsák Sándorét, amire már hivatkoz-

tam. A főlény azonban kétségtelen volt és nyomasztó. Csokorba gyűjtve, egymást erősítő szerkesztésben tálalták hetente, mintegy beleprintelve az olvasó agyába a kormány, a kereszténység, a magyarság elleni támadásokat és így teremtették meg azt a közhangulatot, amely 1994-ben Horn Gyula szociál-liberális restaurációjához és végül a Bokros csomaghoz, azaz minden magyar vagyoni kiárusításához és a végső eladósodáshoz vezetett. **Eörsi** imígyen szólott:

Csurka István nevezetes irományában három-szoros zsidó ügynöknek nevezte a Magyar Köztársaság elnökét (hiszen az ő értelmezésében Párizs, New York és Tel-Aviv politikai szempontból egy-

aránt Zsidóország fővárosa). Október 23-án pedig az a csoda esett meg velem, hogy éppen ő igazolta Marxot. A csurkai elmélet ugyanis behatolt a csurkai tömegbe és anyagi erővé vált. Miért ne tüntessenek egy idegen (pláne háromszorosan zsidó) ügynök ellen a tősgyökeres magyar fiatalok?

A mondatokat, amelyek kiemelve szerepeltek a *Tallózó* címlapján 1992. november 5-én zsigeri gyűlölet hatja át. Elemzésemet, amely országos mozgalmakat hívott életre, amelyet akkor már a washingtoni Kongresszusban is megvitattak, hasonló gyűlölködés és lekicsinylés közepett **Eörsi** „irományának” nevezi. Ez kicsinyes elvakult sértési szándékot és hitelrontást testesít meg a kolléga részéről, aki Soros segítségére sietett azzal, hogy engem is meghívott arra a bizonyos vacsorára. Persze, tudom, minden író művei között, különösen, ha sokat ír, akadnak irományok. **Eörsi**, a meghívóm azonban tudatosan minősít. Nyilván tudja, hogy igazságtalanul. De már nem számít, már nincs havarság, nincs kollegalitás és hol van már a közös ügy, hol van már 56. Már csak a Bilderberg érdekszolgálat van, a magyarság egyik képviselőjével szembeni kíméletlen harc. Megértettem.

Eörsi vitairata a *Magyar Narancsban* egyébként tele van piszkos kis csúsztatásokkal. Tanulmányomban New York, Párizs, Tel-Aviv tengelyről, tehát nem egy topográfiai tényről, hanem egy ideológiai és politikai szövetségről írtam, ő pedig Zsidóország fővárosáról beszél, aminek következtében én hülyének látszom. De van ennél árulkodóbb fordulata egykori vacsora meghívóm tollának. A „csurkai elmélet” ugyanis behatolt a „csurkai tömegbe” – írja – és anyagi erővé vált. Ezzel arra céloz, hogy az október 23-án a Kossuth Lajos téren összegyűlt tömeg, amely kifütyülte Göncz Árpádot nem a magyar nép, hanem egy általam manipulált tömeg és ráadásul ez a tömeg tett valamit. Ez nem igaz, ezek zömmel idős ötvenhatosok voltak, akik nem tettek semmit, csak kifejezték a véleményüket a Nyílt Társadalomban.

Közülük jónéhányan természetesen októberben már olvasták az én tanulmányomat és véleményt is alkottak róla, meg talán az ellenem indított hajszáról is. Egy írás – „iromány” elolvasása és véleményezése azonban a nyílt társadalom egyik természetes, nem gátolható folyamata. Az idősödő ünneplők tehát nem voltak „csurkai tömeg”, hanem az átlagnál többet szenvedett és most is szenvedő emberek voltak, magyarok. Ez volt elviselhetetlen. Ez váltotta ki **Eörsiből** és a többiből a Gerő Ernő minősítést, a csöcseléket, amely most bakfis hajnalpírral bevonva csurkai tömegként bukott ki a száján.

Ez nekem, mi tagadás, nagy elégtétel volt.

Mert ugyan miért másért bukna ki **Eörsiből** utoljára a „tősgyökeres magyar fiatalok” kifejezés, ha nem az ősi gyűlölet, valamint a bilderbergesség miatt. Mi hát az örök ellensége minden bilderbergesnek? A tősgyökeres magyar. Már se lát, se hall **Eörsi** és szitokszónak használja. Ez a végpont, az igazolás. Meghívott és bemutatott iskolatársának, Sorosnak mint egyikét a tősgyökereseknek, majd néhány év múlva le is akart döfni – mint tősgyökerest.

Mint micsoda?

Ez itt természetesen most nem utólagos vita

Csurka István a Hercegprímás utcában

egy már válaszolni nem tudó, meghalt íróval, hanem egy jelenség elemzése. A magyarellenesség lelepleződésének elemzése, az idegen célok és magatartások elemzése. Egyetlen igaz állítás sincs a *Tallózó* első oldalára feltolt mondatokban. 1992. október 23-án a Pofosz tagjai, idős börtönviselt, keserű emberek fütyülték ki Göncz Árpádot, kétségkívül a médiaháborúban elfoglalt álláspontja miatt, a nagy sérelem miatt, amit okozott nekik és néhányan közülük azért is, mert ismerték. Például ugyanabban a börtönben sínylődtek, mint az elnök úr, de más elbánásban részesültek. Ez a része annyira piszkos és igazolhatatlan a dolognak, hogy érinteni sem szabad. Tény azonban, hogy a börtöntársak szemében, akik nagyon nehezen éltek 1992-ben és nem jutottak hozzá semmilyen érdemleges politikai szerephez és el kellett viselniük, hogy soraikat teletűzdeljék olyan ál-politikai foglyokkal, akik a másik, a verő oldalon álltak ötvenhatban és utána, Göncz Árpád már nem volt tisztelt személy. Nem volt sorstárs. SZDSZ-hez való feltétlen kötődése, függetlenül a börtönbeli magatartása vélt vagy csak híresztelt mivoltától ellenszenvessé tette őt a volt rabtársak tömege előtt. Ez tehát csak annyiban volt, lehetett volna csurkai tömeg, amennyiben magam is ettem rövid ideig rabkosztot Kistarcsán, de Göncz Árpád létezéséről csak hosszú évek múlva szereztem tudomást, amikor az írószövetségben nagy eredménynek könyveltük el, hogy ötvenhatos léte megtehettük a műfordítói szakosztály vezetőjévé. Ott a munkáját szerényen, megbecsülten és korrektül látta el.

Az egész paktum politikára, az egész Bilderberg uralomra elviselhetetlen csapás volt 1992. október 23-a, amelyről ma már alig tud valamit a közvélemény. Kifütyülték a legfontosabb paktum embert, méghozzá azok, akik az elmúlt rendszer áldozatai, a legtöbbet szenvedett emberei voltak. Ezt nem lehetett elviselni és annyiban hagyni. A Pálffy kezéből akkor már kiűtött *Híradó* és az SZDSZ-es ellenhíradó, az *Egyenleg*, nyomban be is mutatott a tér sarkában skinheadeket, náci egyenruhás és Árpádsávós suhancokat, akik üvöltöttek. Később ebből az egész ügyből elhúzódozó per lett, mert mások bizonyítani tudták, hogy ezeket az embereket a filmgyárban öltöztették fel és nem az MDF avagy a Belügyminisztérium szervezésében jelentek meg a téren. Végül az igazság soha nem derült ki, de tény, hogy a teret ötvenhatosok töltötték meg és a nemtetszés-nyilvánítás Göncz ellen spontán volt, amivel, minthogy nem fajult „anyagi erővé”, csak kiabálás, véleményformálás maradt, nem lehetett mit kezdeni. A tanulmányom augusztus 20-án jelent meg a paktumpolitika ellen és október 23-án helyettem, kéretlenül már legyőzte – erkölcsileg – ezt a paktumpolitikát tízezer pofoszos, és ötvenhat szelleme.

Nekem a Kossuth téri tüntetéshez semmi közöm nem volt, jelen sem lehettem, mert másutt tartottam előadást. (Egyesek azonban láttak és meg is irták, hogy ott járkálok felbujtóként. Vidéken voltam.) Az előtte való napokban azonban kétségtelenül résztvevője, szervezője és szónoka voltam egy média tüntetésnek a Szabadság téren, amely Göncz Árpád

alá-nem írásai és Hankiss–Gombár egyoldalú döntései elleni tüntetés volt, s azon valóban jelen voltak sokan az október 23-án odavonulók és Gönczöt füttyülők közül. Göncz Árpád makacs, egyoldalú SZDSZ-kiszolgálása miatt és a taxisblokád elkövetőinek, szervezőinek, felelőseinek általa nyújtott amnesztia óta folyamatos volt az elégedetlenség, a düh és becsapottság. S ezt csak fokozta a nyomor, a privatizáció, a Bilderberg-előnyomulás. Kétségtelen az is, hogy ez a botrány, a rendszerváltás egyik legjellegzetesebb, leleplező jellegű botránya a *Néhány gondolat*, a „náci alapvetés” megjelenése és elterjedése után robbant ki. **Börsi** pontosan tudta, miért köt össze engem az eseményekkel, s miért tesz meg fővádlottá.

A vita természetesen az Országgyűlésbe is begyűrűzött. Támadták a belügyminisztert, aki akkor már Boross Péter volt, hibáztatták Antallt és természetesen felelőssé tettek engem, mint az antiszemitizmus kiobbantóját. A skinheadek, az árpádásvos egyenruhák, a zászlók, a karszalagok arra kellettek, hogy antiszemitizmussal lehessen megvádolni a szervezőket, a rendőrséget, amely eltűrte. Már vád alatt állt a kormány, amelynek nevében engem „náci alapvetéssel” vádoltak, s ellenég volt az egész MDF is, amely ki sem állt mellettem. A Bilderberg- akció megfeneklett.

Úgy látszik, mindig október 23-án feneklik meg. Felszólaltam az országgyűlésben.

Október 23-án a Kossuth Lajos téren nem a köztársasági elnöki intézmény és nem is csak az elnök személye, hanem egy népi módon, posztkom-

munista politikai kurzus lepleződött le.

Ott állt több tízezer ember előtt a Magyar Köztársaság elnöke, egyszerűen maga kiszolgáltatatott és szánivalóan, szembesülni kényszerülve azzal a ténnyel, hogy az „ünneplő közönség” nem annak látja, aminek ő hiszi magát. De ez a népi módon politikai kurzus 1989 óta álságos politikai akciókkal, blokáddal, alkuk révén szerzett politikai pozícióinak önkényesen alkotmányellenes kiterjesztésével, a sajtóban és a tömegtájékoztatásban birtokolt monopolhelyzetének felhasználásával végeredményben egy akármilyen jelzővel ellátható kommunista restaurációt készít elő.

Hiába igyekeznek ez a politikai kurzus az európaiság, a demokrácia, a liberalizmus eszméinek kisajátításával a nép természetes igazságérzetét elnyomni, immár nagyon széles körben nyilvánvaló, hogy az új rend, a kialakuló piacgazdaság kulcspozícióinak megszerzéséről és megtartásáról van szó. Ez a hatalom a kulturális intézményrendszer és a tájékoztatás pozícióinak megtartásán és kiterjesztésén alapszik.

Most már nyilvánvaló, hogy a mi négy-öt éve elindult csendes forradalmunk még nem fejeződött be és most már az a kérdés, hogy mi lesz az eredménye. Megvalósul-e vagy elhazudják.

Ez a drámai kérdés jelent meg drámai módon október 23-án a Kossuth Lajos téren. Teljességgel hiábavaló, mesterséges és alantas ezt a véleménynyilvánítást néhány – egy mindannyiunk által elítélt korszak jelvényeit viselő – fiatal ember művének tekinteni. És ezáltal a nemzet széles köreiben megjelenő elégedetlenséget és véleménynyilvánítást diszkvalifikálni. Ez a módszer Gerő Ernő emléke-

zetes október huszonharmadiki rádióbeszéde óta ismeretes. Volt ez a nép már bűnös nép, csöcselék, söpredek, és fasiszta horda, miközben a vérfürdőt rendező ávosokat kiténtették és bitortolt vagyonokhoz juttatták. A trükk most is ugyanaz. Ragadj ki az egészről egy kicsiny szeletet, nagyítsd fel, hűtsd el a közvéleménnyel, hogy az ő törekvései azonosak a kicsiny csoporttal. És végül fojtsd el az ellened felkelt népmegmozdulást, hallgass el mindenkit, aki a teáltalad meghatározott önző és részrehajló módon akarja a demokráciát, aki nem tartja igazságosnak a te gazdasági és politikai hatalombitorlásodat.

Ezeket a fiatalokat már üldözték azért, mert hosszú volt a hajuk, azért mert szakállt növesztettek, azért mert felvonultak március tizenötödikén, azért mert saját zenei vonzalmaik vannak, s most azért mert egynehányuk ruházata nyilas vagy háborús német egyenruhákra emlékeztet. Ez sajnálatos, szomorú, de veszélyessé csak akkor válik, ha ezeket a fiatalokat továbbra is a társadalom peremére taszítjuk, ha továbbra sem kezdünk velük párbeszédet, és nem látjuk be, hogy ezért a jelenségért – amely egyébként világméretű – demokratikus intézményeink gyengesége a felelős.

Üdvös volna, ha a Kossuth téri esetről mindenki levonná a tanulságot és észre térne. A Göncz Árpád-elrekesztésért, amely a Duna elrekesztésével egy időben történt, azok felelősek, akik a fenetebb vázolt restaurációs politikát kierőszakolják.

A kormány és a köztársasági elnök mögött álló erők szembenállása október 23-a óta letagadhatatlan tény. Ez önmagában is különös veszélyekkel terhes botrány, amely veszélybe sodorja az egész társadalmat, a demokratikus kibontakozást,

a magyar jövőt. De ennél sokkal többről van szó. Ha ez így folytatódik, a jövőben nemcsak ezen törésvonal mentén szakad ketté a magyar társadalom, hanem sokkal tragikusabb választóvonal mentén. Máris kétségtelen jelei vannak annak, hogy az elégedetlen, súlyos terheket viselő nép visszahúzóódik, háttal fordít az intézményeknek, olyan életkereteket rak maga köré, amelyben nem alakítja, hanem elszenvedi a történelmet. Ezek a passzív rezisztenciák végül egy a magyar történelemben sajnos már unalomig ismert képlet kialakulásához vezetnek, amelyben van egyfelől az összeszövetkező hatalmi elit és van másfelől a sorába beletörődött kisember, aki kénytelen kiskapukat keresni, a csendes szabotázs eszközeit kialakítani, csak az egyre nehezebben fenntartható otthon számára dolgozni és várni. Ez nem demokrácia, ez nem sorsváltás, ez annak a lehetőségnek az elherdálása, amely a magyarság számára világméretű változások következtében megnyílt.

A Kossuth Lajos téri elrekesztés ez ellen a végzet ellen emelte fel a szavát. A legsúlyosabb figyelmeztetés mindenki számára. Hogy így nem lehet tovább.

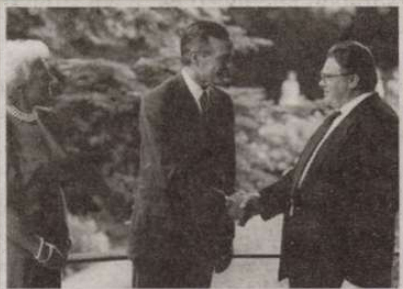
A felelősség pedig innentől kezdve azoké, akik önző érdekeik által vezérelve nem hallják meg ezt a figyelmeztetést.

Megvédtem tehát a kormányt, magunkat és minden hátsó szándék nélkül tettem, egyáltalán nem reméltem, hogy a belső támadások megszűnnek ellenem, s azt megkülönböztetem, hogy a kormány működése megváltozik. Nem is változott. Folytatódott a kiszorításom, mégpedig azok érdekében azok kérésére vagy követelésére, akiktől megvédtem a kormányt.

MEGJELENT!

Négy-öt magyar összehajol

Csurka István emlékére

A Művelt, Tájékozott Emberért Alapítvány, 2012

A Csurka István Emlékbizottság felhívása

Kedves Honfitársam!

Bizalommal teli szívvel és abban a reményben keresem fel, hogy sorskérdéseinkben egyetértünk. Végzetes volna tovább halogatni, ezért ki kell mondanunk: tartozunk megőrizni annak az embernek az emlékét, akinek ma ilyen nagy hitele van a magyarság legjobbjai között. A dolog szellemi voltából következik, hogy az őrzés megszervezése egy értelmiségi csoport feladata. Erre vállalkozott a Csurka István Emlékbizottság, amely elnökévé választott.

Négy-öt magyar összehajol – Csurka István emlékére, ez a jelmondatunk.

Ennek keretében síremléket állítunk, 80. születésnapjára pedig köztéri szobrot szeretnénk emelni a tiszteletére. Mindemellett országjáró körutat szervezünk, hogy Csurka István a nemzeti emlékezetben is méltó helyre kerüljön. A fiatalságot is bevonnánk a programokba: a középiskolások számára novellapályázatot hirdetünk. Bár elég erőt érzünk magunkban, a feladat azonban olyan nagy, és jelentős pénzeszközöket igényel, hogy saját erőből nem győzzük.

Az Önök eddigi támogatásának köszönhetően, ígértünknek megfelelően, 2012. Karácsonyra kiadtuk a Csurka István emlékkönyvet.

Mint karmesternek engedjék meg, hogy Liszt Ferenc *Les préludes* című művének mondanivalójával búcsúzzam: az ember élete nem egyéb, mint egy csodálatos előjáték a halhatatlansághoz.

Budapesten, 2012 Karácsonya

Barátsággal:

Medveczky Ádám
Medveczky Ádám
a Magyar Állami Operaház
Kossuth-díjas karmestere

Szíves adományait várjuk
A Művelt, Tájékozott Emberért Alapítvány
számlaszámára.

11712004-20341426

Kérjük a megjegyzés rovatban tüntessék fel,
hogy „Csurka István Emléke”.

Kedves támogatóink és olvasóink, a Csurka István-emlékkönyv kapható a kiadóhivatalban, Püskiéknél és az Anima boltjaiban.

Tájékoztatásul közöljük, hogy a könyvet mindössze 500 számozott példányban adtuk ki. Ára: 4500 Ft.

Megrendelhető a 06-30/754-5017 telefonszámon is.